

ปัญหากฎหมายภาษีท้องถิ่นที่จัดเก็บในจังหวัดภูเก็ต

The Problems of Local Tax Law Imposed in Phuket Province

นายบุญญกร พนมอุปการ¹ นางสาวเพียงจิต ตันติจรัสโรดม²

¹สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต นิติศาสตร์ โทรศัพท์ 0817549794

อีเมล Bunyalovetax@gmail.com

²สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต นิติศาสตร์ โทรศัพท์ 0824210222

อีเมล Piang_tanti@hotmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ปัญหาภาษีท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ต และเพื่อหาแนวทางในการแก้ไข ปัญหาการจัดเก็บภาษีท้องถิ่นให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ซึ่งใช้ระเบียบวิธีวิจัยทางนิติศาสตร์ (Legal Research) ด้วยวิธีการวิจัย เอกสาร (Documentary Research) และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผล การศึกษาพบว่า ปัญหาภาษีท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ต ได้แก่ ปัญหาความซับซ้อนของกฎหมายภาษีอากร ปัญหาธุรกิจที่ไม่สามารถตรวจสอบเข้าสู่ระบบได้ ปัญหาการจัดเก็บภาษีท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ตที่ไม่สอดคล้องกับหลักการเสียภาษีอากรที่ดี ปัญหาจำนวนค่าภาษีที่ขึ้นอยู่กับค่ารายปี ปัญหาเมื่อมีการค้างชำระค่าภาษี และปัญหาสัดส่วนภาษีที่รัฐบาลกลางจัดเก็บแล้วแบ่งให้จังหวัดภูเก็ต สำหรับแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาการจัดเก็บภาษีท้องถิ่น ได้แก่ การนำกฎหมายนิรโทษกรรมทางภาษีมาใช้กับธุรกิจที่อยู่นอกระบบภาษีให้เข้ามาอยู่ในระบบ การตรากฎหมายของหน่วยงานกลางให้สอดคล้องกับสภาพเมืองท่องเที่ยวและง่ายต่อการใช้งานของหน่วยงานจัดเก็บภาษีท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ต

คำสำคัญ: นิรโทษกรรมทางภาษี, กฎหมายภาษีท้องถิ่น, ปัญหากฎหมายภาษี

Abstract

This research aims to analyze the local tax problems in Phuket and to precisely find solutions to the problems of local tax excise based on the local economy and tourism with their accuracy and spirit of law. Legal Research was used to interpret research papers (Documentary Research) by content analysis. The study indicated that local tax issues include the complexity of the tax laws, for instance: business problem that cannot be checked into the system, and the problem of local tax that is inconsistent with the principles of good tax. The issue of taxes is based on the annual value concerning the unpaid taxes and the proportion of federal taxes imposed before divided to Phuket province. For proper guidance to resolved local tax imposing were apply tax amnesty law to businesses outside of the tax system. The enactment of a central office in keeping the local taxation must be well implemented and perfectly performed in the tourist destination areas.

Keyword: Tax Amnesty, Local Tax Law, The Problem of Local Tax Law

1. บทนำ

ประเทศไทยมีรายได้หลักที่จะนำมาใช้ในการบริหารประเทศไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบบริการสาธารณะต่างๆที่จำเป็นโดยรัฐจัดเก็บภาษีจากประชาชนเป็นหลัก นอกจากนี้รัฐจะจัดเก็บภาษีจากฐานภาษีเงินได้และฐานภาษีการบริโภคแล้ว รัฐยังมีระบบจัดเก็บภาษีจากความมั่งคั่งอันได้แก่ ภาษีท้องถิ่นอันมีความสำคัญต่อรายได้หลักในการบริหารจัดการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งจัดเก็บจากผู้มีทรัพย์สินต่างๆตามที่กฎหมายกำหนด โดยรัฐเล็งเห็นว่าบุคคลใดมีความมั่งคั่งเกิดขึ้นแสดงว่าบุคคลนั้นมีความสามารถในการเสียภาษี รัฐจึงมีความจำเป็นต้องตรากฎหมายเพื่อจัดเก็บภาษีดังกล่าว

อย่างไรก็ตาม กฎหมายภาษีท้องถิ่นที่ใช้อยู่ในปัจจุบันเป็นกฎหมายกลางที่ใช้ทั่วประเทศ ไม่สอดคล้องกับสภาพเมืองท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตที่มีความหลากหลายทางธุรกิจ อีกทั้งปัญหาการตีความคำว่าค่ารายปีที่ไม่ชัดเจนทำให้ยากต่อการที่ผู้ประกอบการจะดำเนินการเสียภาษีท้องถิ่นด้วยตนเอง ผู้ประกอบการอาจต้องจ้างวานบุคคลอื่นๆไว้ทำความเข้าใจระเบียบข้อบังคับต่างๆทำให้การปฏิบัติตามกฎหมายขาดความแน่นอน (อิติพันธ์ เชื้อบุญชัย, 2529) และประการสำคัญคือกฎหมายภาษีท้องถิ่นเปิดช่องดุลพินิจให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจประเมินว่าค่ารายปีเหมาะสมกับความเป็นจริงหรือไม่ โดยพิจารณาจากค่าเช่ารายปีเป็นสำคัญส่งผลให้มีการร่างสัญญาเช่าเพื่ออำพรางราคาเช่าที่แท้จริง (ศุภลักษณ์ พินิจภูวดล, 2547)

จากการศึกษาพบว่า ประเทศญี่ปุ่นได้มีการใช้กฎหมายภาษีท้องถิ่นโดยมีกฎหมายภาษีท้องถิ่นของส่วนกลางที่เปิดช่องให้หน่วยงานจัดเก็บภาษีส่วนท้องถิ่นสามารถออกกฎหมายที่สอดคล้องกับบริบทของตนเองได้ โดยมีกฎหมายกลางเป็นกรอบ ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะนำเอากฎหมายของประเทศญี่ปุ่นและมาตรการนิรโทษกรรมทางภาษีมามาเป็นแนวทางเบื้องต้นในการเสนอแก้ไขกฎหมายภาษีท้องถิ่นให้กับองค์กรผู้มีหน้าที่จัดเก็บภาษีท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ต

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อวิเคราะห์ปัญหากฎหมายภาษีท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ต
2. เพื่อหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาการจัดเก็บภาษีท้องถิ่นให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยทางนิติศาสตร์ (Legal Research) ด้วยวิธีการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากตัวบทกฎหมายของประเทศไทยและต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

4. ผลการวิจัยและอภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์ปัญหากฎหมายภาษีท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ต

1. ปัญหาความซับซ้อนของกฎหมายภาษีอากร
เนื่องด้วยกฎหมายภาษีอากรนั้นเป็นกฎหมายที่ในวงการนักกฎหมายเอง ยอมรับว่ามีความซับซ้อนยากแก่การเข้าใจ อันเนื่องด้วยการจะวินิจฉัยปัญหาทางภาษีอากรนั้น จะอาศัยพื้นฐานแต่เพียงความรู้ทางกฎหมายอย่างเดียวไม่ได้ หากจะต้องมีความรู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐศาสตร์ บัญชี และการคลังด้วย แม้แต่ในหน่วยงานทางภาษี

อาคารเอง เช่นสรรพากรกับศาลภาษีอากร ก็ยังมีความเห็นที่แตกต่างกัน ส่งผลให้แต่แม้ในระดับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของภูเก็ตซึ่งเป็นระดับปฏิบัติงานมีความยากลำบากในการตีความและใช้กฎหมายภาษีอากรอย่างยิ่ง

2. ปัญหาธุรกิจที่ไม่สามารถตรวจสอบเข้าสู่ระบบได้

ปัจจุบันสภาพเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยโดยเฉพาะในเขตการท่องเที่ยวที่มีความเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว เกิดธุรกิจการท่องเที่ยวต่างๆมากมายในชุมชน อาทิเช่น กิจการโรงแรม กิจการรีสอร์ท กิจการค้าขาย กิจการร้านอาหาร เป็นต้น ซึ่งเหล่านี้ มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงในการที่จะต้องเสียภาษีท้องถิ่นทั้งสิ้น ซึ่งภาษีที่สำคัญๆ ได้แก่ ภาษีโรงเรือนและที่ดิน ภาษีป้าย ภาษีบำรุงท้องที่ และยังมีภาษีที่อยู่ในรูปค่าธรรมเนียมต่างๆ อีกเป็นจำนวนมากที่ส่วนกลางจัดเก็บแล้วแบ่งให้ส่วนท้องถิ่น ฉะนั้นเมื่อพิจารณาจากเหตุดังกล่าวจะเห็นได้ว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นภูเก็ตที่มีบุคลากรที่จำกัดย่อมไม่สามารถตรวจสอบให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีทั้งหมดเข้าระบบภาษีท้องถิ่นได้ จึงเกิดธุรกิจใต้ดินหรือธุรกิจไม่อยู่ในระบบภาษีท้องถิ่นเกิดขึ้น

อย่างไรก็ตาม ธุรกิจใต้ดินในทางภาษีนี้นั้นไม่ได้เป็นธุรกิจผิดกฎหมาย หากแต่เป็นธุรกิจที่ถูกกฎหมายและมีหน้าที่เสียภาษีตามกฎหมายทุกประการ แต่ธุรกิจเหล่านี้ไม่ได้อยู่ในระบบฐานข้อมูลของรัฐที่จะไปตรวจสอบการเสียภาษีได้ เนื่องจากจำนวนบุคลากรที่มีจำกัด หรืออาจเกิดจากผู้มีหน้าที่เสียภาษีเองหลีกเลี่ยงไม่เสียภาษี หรือความรู้กฎหมายภาษีอากรที่มีความซับซ้อน เช่น ภาษีโรงเรือนและที่ดินที่จัดเก็บจากโรงเรือนที่ไว้ทำการค้าหรือให้เช่านั้น ถ้าเป็นบ้านที่ไว้อยู่อาศัยจะได้รับการยกเว้นไม่ต้องเสียภาษี หากเจ้าของไม่นำส่งเสียภาษี ย่อมเป็นการยากที่เจ้าหน้าที่จะรู้ว่าโรงเรือนดังกล่าวใช้ทำการค้าหรืออยู่อาศัย ส่งผลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่สามารถจัดเก็บภาษีดังกล่าวได้นั่นเอง ซึ่งถ้าสามารถทำให้ธุรกิจทั้งหมดเข้าอยู่ในฐานภาษีได้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมสามารถจัดเก็บภาษีส่วนท้องถิ่นได้มากขึ้น

3. ปัญหาการจัดเก็บภาษีท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ตที่ไม่สอดคล้องกับหลักการเสียภาษีอากรที่ดี

จากการศึกษาพบว่า การจัดเก็บภาษีท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ตไม่สอดคล้องกับหลักการการจัดเก็บภาษีอากรที่ดีของอดัม สมิทซ์ (Adam Smith's Canons) (ศุภลักษณ์ พินิจภูวดล, 2547) ดังนี้

ประการแรก คือ หลักความแน่นอนซึ่งต้องกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจัดเก็บให้รัดกุมและแน่นอน แต่จากการศึกษาพบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีปัญหาในการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินในเรื่องการประเมินราคา “ค่ารายปี” ซึ่งเป็นปัญหาในข้อกฎหมายที่ส่วนกลางบัญญัติกฎหมายที่ยากแก่การปฏิบัติในระดับท้องถิ่นทำให้เกิดความไม่แน่นอนว่าจำนวนค่ารายปีที่จะไปรองรับอัตราภาษีร้อยละ 12.5 นั้นเป็นจำนวนเท่าใด

ประการที่สอง คือ หลักความประหยัด ด้วยเหตุที่การเสียภาษีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีกฎหมายพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดินซึ่งมีความซับซ้อนยากแก่การเข้าใจของผู้มีหน้าที่เสียภาษี แต่ระบบกฎหมายไทยได้กำหนดให้บุคคลจะอ้างว่าตนไม่ต้องเสียภาษีเพราะความไม่รู้กฎหมายไม่ได้ ผู้มีหน้าที่เสียภาษีจึงต้องใช้นักบัญชีหรือสำนักกฎหมายภาษีอากรช่วยเหลือในการเสียภาษีอากรให้ถูกต้องตามกฎหมายเพราะเกรงกลัวต่อโทษที่จะได้รับอันได้แก่เบี้ยปรับและเงินเพิ่ม ตรงส่วนนี้เองจึงเกิดค่าใช้จ่ายที่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีจะต้องจ่ายเป็นค่าตอบแทนให้แก่สำนักงานกฎหมาย ฉะนั้นถ้ายังไม่แก้ปัญหานี้ กฎหมายภาษีท้องถิ่นจะไม่สอดคล้องกับหลักความประหยัด เพราะทำให้ฝ่ายผู้มีหน้าที่เสียภาษีเกิดค่าใช้จ่ายมากขึ้นนอกเหนือจากจำนวนภาระค่าภาษีตามความเป็นจริง

4. ปัญหาจำนวนค่าภาษีที่ขึ้นอยู่กับ “ค่ารายปี”¹ ที่เจ้าพนักงานประเมินสามารถประเมินได้หากเห็นว่าจะไม่ถูกต้อง ก่อให้เกิดการฟ้องร้องเป็นคดีความเป็นจำนวนมาก ทำให้ไม่สอดคล้องกับการพัฒนาในส่วนของเขตเศรษฐกิจท่องเที่ยวในภูเก็ต

ในกรณีที่ทรัพย์สินนั้นให้เช่า ให้ถือว่าค่าเช่านั้นคือค่ารายปี แต่ถ้าเป็นกรณีที่มีเหตุอันสมควรที่ทำให้พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่าค่าเช่านั้นมีจำนวนเงินอันสมควรที่จะให้เขาได้หรือเป็นกรณีที่ค่าเช่าเขาไม่ได้เนื่องจากเจ้าของทรัพย์สินดำเนินกิจการเองหรือด้วยเหตุประการอื่นให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจประเมินค่ารายปีได้ โดย

¹ “ค่ารายปี” หมายความว่า จำนวนเงินซึ่งทรัพย์สินนั้นสมควรให้เช่าได้ในปีหนึ่งๆ

คำนึงถึงลักษณะของทรัพย์สิน ขนาด พื้นที่ ทำเลที่ตั้ง และบริการสาธารณะที่ทรัพย์สินนั้นได้รับประโยชน์ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เมื่อพิจารณานิยามความหมายของคำว่า “ค่ารายปี” จะเห็นได้ว่า กรณีเจ้าของโรงเรือนนำโรงเรือนให้บุคคลทั่วไปเช่านั้น ค่าเช่าจะถือเป็นค่ารายปีซึ่งกรณีนี้ชัดเจนอยู่ในตัวว่าค่ารายปีคือฐานจากค่าเช่าโรงเรือนซึ่งเจ้าของโรงเรือนนั้นรับมาจริง แต่กรณีที่เจ้าของโรงเรือนไม่ได้นำทรัพย์สินนั้นออกให้เช่า ปัญหาจะเกิดขึ้นในทางปฏิบัติมากมายในท้องถิ่น และในจังหวัดภูเก็ตก็เช่นเดียวกันว่าค่ารายปีจะมีจำนวนเท่าใด เพราะตัวบทกฎหมายนั้นให้เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมินค่ารายปีได้โดยคำนึงถึงลักษณะของทรัพย์สิน ขนาด พื้นที่ ทำเล ซึ่งตรงประเด็นนี้เองก่อให้เกิดปัญหาระหว่างเจ้าพนักงานประเมินในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ตกับฝ่ายเอกชนผู้ประกอบการที่ฝ่ายองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมักจะประเมินค่ารายปีที่สูงเพื่อเก็บภาษีเข้าท้องถิ่นได้ปริมาณมาก แต่ฝ่ายเอกชนผู้ประกอบการในจังหวัดภูเก็ตเห็นว่าค่ารายปีสูงเกินความเป็นจริง ทำให้มีคดีความขึ้นสู่ศาลภาษีอากรเป็นจำนวนมาก ไม่สอดคล้องกับการพัฒนาท้องถิ่นในฐานะเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญระดับประเทศ

5. ปัญหาเมื่อมีการค้างชำระค่าภาษี

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นภูเก็ต ถือเป็นองค์กรของรัฐประเภทหนึ่งที่ไม่ใช่องค์กรตุลาการ กรณีนี้เองเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นเกี่ยวกับการชำระค่าภาษี โดยฝ่ายเอกชนค้างจ่าย องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงไม่สามารถบังคับคดีด้วยตนเอง ต้องดำเนินการบังคับคดีทางศาลซึ่งเป็นองค์กรตุลาการ เพราะพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดินไม่ได้บัญญัติวิธีการบังคับคดีไว้เป็นการเฉพาะ หากแต่ให้นำกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม ซึ่งหมายความว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องดำเนินการคดีภาษีอากรค้างผ่านองค์กรตุลาการ

หรือปัญหาในการขายทอดตลาดอสังหาริมทรัพย์อันเนื่องมาจากทรัพย์สินที่ยึดติดจำนองเป็นประกัน ซึ่งแม้จะได้รับเงินมาจากการขายทอดตลาดอสังหาริมทรัพย์ก็ไม่อาจนำมาชำระค่าภาษีอากรค้างได้ ปัญหาเหล่านี้ย่อมส่งผลถึงเม็ดเงินค่าภาษีที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะนำมาใช้ในการบริหาร จัดบริการสาธารณะในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งเมื่อมีจำนวนเงินที่จะใช้ในการบริหารไม่เพียงพอ ย่อมทำให้การพัฒนาจังหวัดภูเก็ตซึ่งเป็นเมืองท่องเที่ยว และการเข้าสู่ AEC มีปัญหาตามไปด้วย

6. ปัญหาสัดส่วนภาษีที่รัฐบาลกลางจัดเก็บแล้วแบ่งให้ เช่น

ภาษีสรรพสามิตและภาษีสรรพสามิต มีการจัดเก็บเพิ่มเติมให้กับท้องถิ่นในอัตราร้อยละ 10 ของอัตราที่รัฐเก็บได้แก่ อัตราภาษีสุรารวมกฎหมายสุรากำหนดร้อยละ 60 ก็จะมีการเก็บภาษีเพิ่มเติมให้ท้องถิ่น อีกร้อยละ 6 รวมเป็นร้อยละ 66 โดยเงินภาษีที่เก็บเพิ่มเติมให้กับท้องถิ่นในอัตราร้อยละ 6 นี้ จะถูกนำไปจัดสรรให้ องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น ระดับพื้นที่ แต่โดยที่จุดจัดเก็บภาษี คือ โรงงานที่ผลิตสินค้าสุราและสินค้าสรรพสามิต หรือด่านที่นำเข้าสินค้าดังกล่าวไม่ได้ตั้งอยู่ทุกพื้นที่ ในขณะที่ประชาชนผู้บริโภคสินค้าดังกล่าวกระจายอยู่ทั่วประเทศ ดังนั้น การจัดสรรเงินภาษีที่จัดเก็บได้จึงให้เฉลี่ยกันตามเกณฑ์ประชากร

แนวทางในการแก้ไขปัญหาการจัดเก็บภาษีท้องถิ่นให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย

1. ปัญหาความซับซ้อนของกฎหมายภาษีอากร

ให้จัดทำคู่มือหรือคำอธิบาย ตลอดจนส่งเสริมให้ความรู้แก่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ตที่เข้าข่ายต้องเสียภาษีท้องถิ่นให้เห็นถึงความสำคัญของการเสียภาษีที่ถูกต้อง

ปัญหาข้อนี้ผู้วิจัยเห็นว่าส่วนกลางไม่ควรผลักภาระความซับซ้อนและความไม่ชัดเจนนี้ไปให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หากแต่ต้องมีส่วนกำกับดูแลช่วยเหลือให้ในระดับปฏิบัติงานมีความชัดเจนในการปฏิบัติงาน เช่นจัดทำคู่มืออธิบายขั้นตอนประกอบตัวบทกฎหมายให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพราะเมื่อผู้ปฏิบัติงานมีแนวทางที่ชัดเจนในการจัดเก็บภาษีแล้ว ย่อมส่งผลให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีท้องถิ่นมีความเชื่อมั่นต่อการเสียภาษี ไม่ต่อหนไปพึ่งบริษัท

บัญชีหรือสำนักงานกฎหมายภาษีอากร สามารถลดต้นทุนค่าใช้จ่ายสอดคล้องกับหลักความประหยัดทางภาษีอากร อีกด้วย

2. ปัญหาธุรกิจที่ไม่สามารถตรวจสอบเข้าสู่ระบบได้

ผู้วิจัยขอเสนอมาตรการการนิรโทษกรรมทางภาษีท้องถิ่นเพื่อเป็นกลไกหรือเครื่องมือในการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการเสียภาษีของผู้เสียภาษีท้องถิ่น โดย Black's Law Dictionary (1999) ให้ความหมายว่าการนิรโทษกรรมทางภาษี (Tax Amnesty) เป็นการให้โอกาสแก่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีเฉพาะกลุ่มภายในเวลาอันจำกัด ในการจ่ายภาษีเป็นจำนวนที่กำหนดไว้ เพื่อแลกเปลี่ยนกับการปลดเปลื้องภาระทางภาษี (เบี้ยปรับและเงินเพิ่ม) ที่ตนมีภาระก่อนหน้าหรือช่วงระยะเวลาก่อนการนิรโทษกรรมทางภาษีโดยจะได้รับการยกเว้นโทษทางอาญาด้วย ซึ่งการนิรโทษกรรมทางภาษีนี้นี้จะไม่สามารถใช้ได้หากผู้มีอำนาจประเมินภาษีเริ่มต้นทำการสืบสวนการเสียภาษีในอดีตว่าถูกต้องหรือไม่ และในบางกรณีปรากฏว่าการนิรโทษกรรมทางภาษียังมีบทขยายและกำหนดบทลงโทษที่รุนแรงกว่าเดิมหากผู้มีสิทธิได้รับการนิรโทษกรรมทางภาษีไม่ได้เข้ารับดำเนินการตามกฎหมายนิรโทษกรรมทางภาษีนั้น ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่ามาตรการดังกล่าวสามารถนำผู้มีหน้าที่เสียภาษีท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ตเข้าสู่ระบบได้เป็นจำนวนมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรายุทธ ทอนโพธิ์ (2554) ที่พบว่า มาตรการการนิรโทษกรรมทางภาษีสามารถจูงใจธุรกิจที่ไม่ได้อยู่ในระบบภาษีให้เข้ามาสู่ระบบจัดเก็บภาษีตามกฎหมายได้ และบุญยกร พนมอุประการ (2555) ซึ่งพบว่า การใช้มาตรการการตรวจสอบตนเองด้วยความสมัครใจทางด้านศุลกากรที่ถือเป็นการนิรโทษกรรมทางกฎหมายโดยสภาพนั้นจะสามารถจูงใจผู้เสียภาษีศุลกากรที่ไม่ถูกต้องครบถ้วนให้เข้าสู่ระบบภาษีศุลกากรได้

3. เสนอให้ออกมาตรการทางกฎหมายที่เป็นการสนับสนุนการบรรเทาภาระภาษีในกรณีหรือสภาวะฉุกเฉินหรือจำเป็นให้แก่ส่วนท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ต

กล่าวคือ ในสภาวะฉุกเฉินอันเกิดภัยธรรมชาติ เช่น สึนามิ แผ่นดินไหว ต้องมีกฎหมายรองรับให้ถูกต้องตามหลักความชอบด้วยกฎหมายให้สามารถลดภาษีหรือขยายระยะเวลาชำระภาษีในช่วงเวลาเกิดภัยดังกล่าว โดยมีกฎหมายรองรับให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เกิดสามารถออกคำสั่งหากเกิดกรณีดังกล่าวได้โดยตนเอง

4. ปัญหาจำนวนค่าภาษีที่ขึ้นอยู่กับ “ค่ารายปี” ที่เจ้าพนักงานประเมินสามารถประเมินได้หากเห็นว่าไม่ถูกต้อง ก่อให้เกิดการฟ้องร้องเป็นคดีความเป็นจำนวนมาก ทำให้ไม่สอดคล้องกับการพัฒนาในส่วนของเขตเศรษฐกิจท่องเที่ยวในภูเก็ต

ควรแก้กฎหมายในการกำหนดค่านิยามของค่ารายปีให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยเห็นว่า หากส่วนกลางจะกระจายอำนาจในการจัดเก็บภาษีท้องถิ่นมากขึ้น การกระจายอำนาจนี้ต้องควบคู่กับการกระจายความรู้และแนวปฏิบัติที่ชัดเจนเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาการตีความที่กว้างเกินไป เพราะเมื่อได้มีการใช้อำนาจดุลพินิจในการตีความโดยไม่มีกรอบของดุลพินิจเสียแล้วย่อมถือเสมือนหนึ่งเห็นอำนาจตามอำเภอใจที่จะส่งผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

5. ควรจัดให้จังหวัดภูเก็ตเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษแบบเมืองท่องเที่ยว

ให้มีการจัดรูปแบบพิเศษโดยนำรูปแบบพิเศษ (Special wards/Ku) ของประเทศญี่ปุ่นมาเทียบเคียงใช้ให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ตมากขึ้น

หากประเทศไทยจะนำระบบของประเทศญี่ปุ่นดังกล่าวมาใช้ นั่น ผู้วิจัยเห็นว่า ไม่สามารถนำมาใช้ได้ทั้งหมด หากแต่ต้องเทียบเคียงใช้เท่าที่ไม่ขัดกับระบบกฎหมายของประเทศไทย กล่าวคือ การที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ตซึ่งเป็นเมืองท่องเที่ยวและจะเป็นศูนย์ AEC ที่มีความสำคัญในอนาคต จะสามารถออกประเภท และอัตราของกฎหมายภาษีได้เองนั้น จะต้องมีความหมายแม่บทให้อำนาจไว้อย่างชัดเจน ซึ่งประเด็นนี้ส่วนกลางโดยฝ่ายนิติบัญญัติเท่านั้นที่มีอำนาจตราบทบัญญัติไปในการทำงานดังกล่าวได้

6. ภาษีท้องถิ่นที่จัดเก็บได้นั้น นอกจากจะนำมาเป็นค่าใช้จ่ายในการสาธารณูปโภคแล้ว องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรจัดให้มีสวัสดิการสังคมเพิ่มมากขึ้นด้วย เช่น สวัสดิการผู้สูงอายุ สวัสดิการเด็ก การจัดบริการสาธารณะในเรื่องความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินมากขึ้นเพื่อรองรับปัญหาอุบัติเหตุและปัญหาอาชญากรรมที่มากขึ้นเพราะเป็นเมืองท่องเที่ยว เป็นต้น และเพื่อเป็นเหตุผลสนับสนุนอำนาจในการจัดเก็บภาษีท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับ

สินค้าฟุ่มเฟือยที่เพิ่มมากขึ้นต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับหลักการการจัดเก็บภาษีโดยการวางนโยบายของผู้บริหารท้องถิ่น ที่กล่าวว่า ผู้บริหารต้องวางนโยบายเพื่อประโยชน์สาธารณะในท้องถิ่นด้วย (พลประสิทธิ์ ฤทธิ์รักษา, 2558)

5. ข้อเสนอแนะ

1. หน่วยงานกลางผู้มีหน้าที่นิติบัญญัติสามารถนำข้อเสนอในงานวิจัยไปปรับปรุงแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ต
2. ควรมีการศึกษากฎหมายเกี่ยวกับภาษีท้องถิ่นในภาคพื้นยุโรปที่มีลักษณะใกล้เคียงกับเมืองท่องเที่ยว เพื่อให้ได้ข้อค้นพบที่หลากหลาย

6. บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- ฉัตรพันธ์ เชื้อบุญชัย. (2529). กฎหมายและปัญหาที่เกี่ยวกับการนำเข้าการลงทุนและการนำเข้าส่งออก. *วารสารกฎหมายจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. 11(3): 198-199.
- บุญยกร พนมอุปการ. (2555). *การตรวจสอบตนเองด้วยความสมัครใจด้านศุลกากร*. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดินพุทธศักราช ๒๔๗๕ มาตรา ๘
- พลประสิทธิ์ ฤทธิ์รักษา. (2558). *แนวคิดตามกฎหมายว่าด้วยการจัดเก็บภาษีท้องถิ่น*. วารสารดุลพาห, สืบค้นเมื่อ 25 เมษายน 2558, จาก <http://www.library.coj.go.th>
- ศรายุทธ ทอนโพธิ์. (2554). *การนิรโทษกรรมทางภาษีอากร*. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศุภลักษณ์ พินิจภูวดล. (2547). *คำอธิบายทฤษฎีและหลักกฎหมายภาษีอากร*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.

ภาษาอังกฤษ

Black's Law Dictionary. 7th ed. St. Paul: West Group, 1999.

ประวัติผู้วิจัย

1. ประวัติส่วนตัว

ชื่อ-นามสกุล นายบุญยกร พนมอุปการ รูปถ่าย
ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ประจำสาขาวิชานิติศาสตร์
วัน เดือน ปี เกิด 8 ธันวาคม 2528
ที่อยู่ปัจจุบัน 4/4 ถ. เอนก ต.สะบ้าย้อย อ.สะบ้าย้อย จ.สงขลา 90210
เบอร์โทรศัพท์ -
เบอร์โทรสาร -
เบอร์โทรศัพท์มือถือ 099-0949-469

2. ประวัติการศึกษา

ปี พ.ศ.ที่จบ	วุฒิการศึกษา	สาขาวิชา	สถาบันที่จบ
2551	นิติศาสตร์บัณฑิต	นิติศาสตร์	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
2553	เนติบัณฑิต	นิติศาสตร์	สำนักอบรมกฎหมายเนติ บัณฑิตยสภา
2553	ทนายความ	นิติศาสตร์	สภาทนายความ
2555	นิติศาสตร์ มหาบัณฑิต	กฎหมายภาษีอากร	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. ประวัติการทำงาน

ช่วงปี พ.ศ.	ตำแหน่ง	หน่วยงาน
2553	นิติกรสำนัก วินิจฉัยและคดี	คณะกรรมการการเลือกตั้ง กรุงเทพฯ
2556	อาจารย์ประจำ	มหาวิทยาลัยหาดใหญ่
ปัจจุบัน	อาจารย์ประจำ	มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

4. ผลงานด้านการวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ

งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว

ปัญหากฎหมายภาษีท้องถิ่นที่จัดเก็บในจังหวัดภูเก็ต

งานวิจัยที่กำลังดำเนินการ

รูปแบบที่เหมาะสมเพื่อป้องกันน้ำแล้งโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน กรณีต้นน้ำท่าแนะ ตำบลเขาปู่ อำเภอศรีบรรพต จังหวัดพัทลุง

ประวัติผู้วิจัย

1. ประวัติส่วนตัว

ชื่อ-นามสกุล นางสาวเพียงจิต ตันติจรัสวโรตม รูปถ่าย
ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ประจำสาขาวิชานิติศาสตร์
วัน เดือน ปี เกิด 21 กุมภาพันธ์ 2522
ที่อยู่ปัจจุบัน 222/25 หมู่บ้านไพรมเพลส ต.ป่าคลอก อ.ถลาง จ.ภูเก็ต 83110
เบอร์โทรศัพท์ -
เบอร์โทรสาร -
เบอร์โทรศัพท์มือถือ 082-4210222

2. ประวัติการศึกษา

ปี พ.ศ. ที่จบ	วุฒิการศึกษา	สาขาวิชา	สถาบันที่จบ
2552	นิติศาสตร์ มหาบัณฑิต	กฎหมายเพื่อการพัฒนา	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2544	นิติศาสตร์บัณฑิต	นิติศาสตร์	มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

3. ประวัติการทำงาน

ช่วงปี พ.ศ.	ตำแหน่ง	หน่วยงาน
2546	ทนายความ	บริษัท นาทวิน อินเทอร์เน็ต จำกัด
ปัจจุบัน	อาจารย์	มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

4. ผลงานด้านการวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ

งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว

ไม่มี

งานวิจัยที่กำลังดำเนินการ

ไม่มี